

çek doğamız sahte kişiliğin altında kalır. Modern dünyamızın çok büyük bir bölümü, bu şekilde, özünden uzaklaşmıştır. Sahte kişiliği fazla gelişmemiş, doğaya yakın yaşayan, elleriyle yaratıcı çalışmalar yapan insanlarda özvarlık gelişmiş olur. Özvarlığımızı besleyerek değerince büyümesini sağlarsak, gerçek benimiz de yaşamımızda öne çıkacaktır. Eşkoşma ve kendini savunma gibi alışkanlıklarımızdan kurtularak, özvarlığımızı dolayısıyla gerçek ben'imizin gelişmesini hızlandırmış oluruz. Bu çalışmalar sonucu sahte kişilik giderek zayıflarken, doğru kişiliğin iyi özellikleri, özvarlık tarafından kendi gelişimi ve büyümesi için kullanılır. **BÖYLECE ÖZVARLIĞIN KENDİSİNİ İFADE EDEREK GELİŞMESİNİ SAĞLAYABİLECEĞİ YETENEK VE BECERİLER OLUŞMAKTADIR.** Bir yumurta örneğiyle belirtelim; yumurtanın sarısı , beyazı ve kabuğu vardır. Eğer sahte kişiliği yumurtanın sert kabuğu olarak düşünürsek, doğru kişilik yumurtanın beyazı ve özvarlık da sarısı olacaktır. Beyaz kısım (doğru kişilik), sarı kısmı (özü) beslerse sonuçta öz gelişerek gün ışığına çıkmak için sert kabuğu (sahte kişiliği) kırması gerekecektir. İşte yapmamız gereken de budur. Aksi takdirde gerçek insan değil, taklit olarak kalırız.

Sıradan yaşamda başarılı olmayan kendi üzerinde çalışmaya hazır sayılmaz. Çünkü dış etken ve koşullar üzerinde başarılı olmayan kendisi ve içsel yaşantıları üzerinde etkili olamaz. Yaşamdaki zorluklardan kaçan kişi, materyalist olmayan yaşam kaynaklarına bağlanarak, daha kolay yollar bulmayı umarlar. Kendini kavramaya çalışan herkes bunu görebilir. Burada gereken şey, kişinin kendisiyle ilgili gerçekleri kabullenmesidir. Her türlü tembelliğe ve sorumluluklardan kaçışa yer verilmemelidir. Gerçekten yaradılışımıza uygun yaşarsak sahte kişiliğimiz gelişmez. Bizi mükemmelliğe götüren gerçek ben'in gelişmesi, sahte kişiliğin koruyarak geliştirdiği sahte benlerin basitleşerek yok olmasıyla orantılıdır. Bazı tutucu din toplulukları, sahte kişilik üzerinde çalışmayıp, insanı gereksiz şekillerle ve boşluklarla oyalayarak hedefi ve amacı saptırmaktadırlar.

Hesap yapma sorunumuzla çok yakından ilgili bir konu vardır. Öğretimiz buna içsel konuşma der. Daha ileride ayrıntılı olarak de-

gineceğimiz gibi burada şunu söylemek yerinde olur. Sık sık başka insanlar ve onların davranışlarıyla bizi nasıl utandırdıkları, küçümstedikleri ve engelledikleri hakkında kendi kendimize konuşuruz. Bu tür iç konuşmalar içsel hesaplaşmanın başka görüntüleridir. İçsel hesaplaşmalarla şaşkıncu boyutlarda yaşamsal enerji tüketiriz. Öğretimizin yardımıyla yapacağımız gözlem ve çalışmalar sonucunda içsel konuşma ve hesaplaşmalardan kurtulduğumuzda, daha değerli çalışmalarımız için çok enerji elde edeceğimiz gibi, iç barışımızı sağlamada da büyük adımlar atmış oluruz.

Geliştireceğimiz önemli bir davranış ise başkalarını olumlu yönde düşünmektir. Günlük hayatımızda kendisine yararlı olabildiğimiz kişilerin bize karşı borçlu olduğunu düşünmek yerine, bizim başkalarına karşı olan borcumuzu düşünmeliyiz. Bu davranışla elde edeceğimiz herşeyi "hep bana, Rab bana" duygusuyla sahiplenmek yerine, eşitlik ve hakkaniyete saygılı davranışı geliştirmiş oluruz. Sonuçta başkalarına birşeyler vermeye, onlara düşüncelerimizi, nezaketimizi sunmaya ve sempati duymaya başlayacağız. Garip olan, dış dünyaya birşeyler verdikçe, dünyamızda geliştiğini görürüz. Önceleri, herşeyi kendimize çekerken, kendimizi gittikçe kötü hissediyor, şimdi bunun tam tersi olarak, birşeyler vermeye başlayınca gerçek zenginliği bizzat yaşamaya başlıyoruz. Başkalarını düşünme temasını geliştirdikçe, bu zenginlikte aynı oranda artar.

Ama başkalarını düşünmek ile sahiplenmeyi birbirinden ayırmak gerekir. Yani buna "bak ben senin için neler yapıyorum" duygusunu katmamak gerekir. Bu duygu, erdemli olma anlayışına temelden zıt olan, aldattıcı bir dindarlık sahtekarlığını amaçladığı bir gerçektir. Çünkü amaç; gelişen, insancıl bir dünyaya hizmet etmektir. Oysaki sahte kişilik, olumsuz duyguları kullanarak, insani değerleri yok etmek ister.

İçsel beğeni denen bir kavramı ele almamız öğretimiz gereğidir. **Batını - İçrek - Ezoterik ve Alevi Öğretilerine göre; kendi üzerimizde çalışmaya başladıktan sonra, içimizde gelişen bir duygu yapmakta olduğumuz herhangi birşeyin, samimi olup olmadığını doğrudan ve anında bize söyler. Bu içimizdeki gerçek vicdandan**